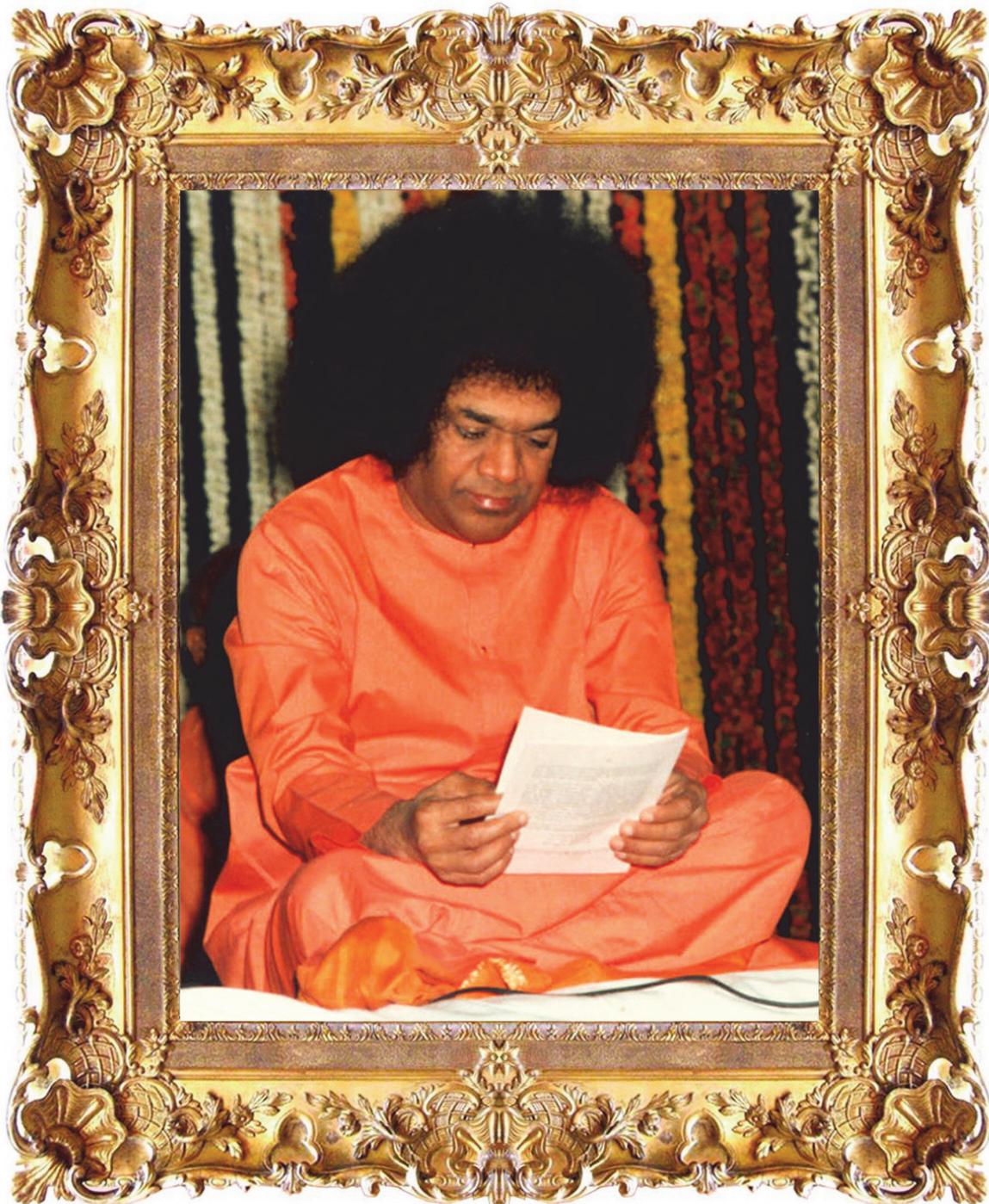

श्री सत्य साइ

सत्य नारायण कथा

Marathi

श्री सत्य साई सत्य नारायण कथेच्या संबंधी मार्गदर्शन

१. आपल्या पूजेच्या किंवा ध्यान प्रार्थनेच्या खोलीत बसावे
२. दिवा किंवा मेणबत्ती लावावी
३. अगरबत्ती लावावी
४. प्रसादासाठी काही मिठाई, फळे आणि विभूती देवासमोर ठेवावी
५. एकट्याने किंवा सामूहिक पूजा करावी

पूजेसंबंधी निर्देश

१. तीन वेळा पवित्र औंकाराचा जप करावा
२. गणेश प्रार्थनेचा श्लोक म्हणावा
३. गुरुस्तवनाचा श्लोक म्हणावा
४. श्री सत्य नारायण कथेचे १ ते ५ अध्याय वाचावे
५. साई गायत्री मंत्राचा तीन वेळा जप करावा
६. गणेश भजनाने सुरवात करून दोन तीन भजने म्हणावी
७. सर्व धर्म प्रार्थना म्हणावी
८. आरती करावी
९. 'समस्त लोकाः...' ही प्रार्थना म्हणावी
१०. विभूती मंत्र म्हणत सर्वाना विभूती प्रसाद द्यावा

टीप : जर वरील निर्देश पाळणे शक्य नसेल तर फक्त

श्री सत्य साई, सत्यनारायण कथेचे १ ते ५ अध्याय वाचावे.

ही कथा पौर्णमेदिवशी, गुरुवारी किंवा रोज वाचावी.

जो कोणी ही पवित्र आणि सर्व मनोकामना पूर्ण करणारी कथा संपूर्ण श्रद्धेने आणि भक्तीने वाचेल किंवा ऐकेल त्यांच्यावर साईकृपेचा वर्षाव होईल आणि त्यांची प्रार्थना देव पूर्ण करेल.

॥ गणेश प्रार्थना ॥

वक्रतुंड महाकाय, सूर्यकोटी समप्रभ ।

निर्विघ्नं कुरु मे देव, सर्वकार्येषु सर्वदा ॥

हे वक्राकार सोऽ असलेल्या, महाकाय शरीराच्या आणि कोटी सूर्यसमान तेजस्वी असणाऱ्या गणेश देवा, माझी सर्व कार्य, सदासर्वदा निर्विघ्न कर.

॥ श्रीगुरुंची प्रार्थना ॥

गुरुब्रह्मा गुरुर्विष्णुः गुरुर्देवो महेश्वरः ।

गुरुः साक्षात् परब्रह्म, तस्मै श्री गुरवे नमः ॥

गुरु हेच ब्रह्मा, गुरु हेच विष्णु आणि गुरु हेच महेश्वर शंकर आहेत.
गुरु हे प्रत्यक्ष परब्रह्म आहेत. अशा श्रीगुरुंना माझा नमस्कार असो.

अध्याय पहिला : अवतार आणि दैवी बालपण

भगवान श्री सत्यसाईबाबांचा जन्म दक्षिण भारतातील, आंध्र प्रदेशातील पुट्टपर्टी नावाच्या लहानशया खेड्यात झाला. त्यांच्या वडिलांचे नाव श्री. पेद्द वेंकप्पा राजू आणि मातेचे नाव ईश्वराम्मा होते.

आई ईश्वराम्मा अतिशय धार्मिक आणि पवित्र स्त्री होती, जी नेहमी ईश्वराला प्रसन्न करण्यासाठी तपश्चर्या करत असे. भगवान श्री विष्णु तिच्या भक्तीने आणि ईश्वरप्रेमाने अतिशय प्रसन्न झाले आणि पुन्हा तिच्या पोटी जन्म घेऊन आपले ईश्वरीय अवतार कार्य करण्याचे ठरविले. श्री विष्णुने श्री. पेद्द वेंकप्पा राजू यांना आपले पिता आणि ईश्वराम्माला आपली माता निवडले.

असं मानलं जातं कि, ईश्वराम्मांच्या स्वतःच्या विधानानुसार, एक तेजस्वी निळा प्रकाश किरण स्वर्गातून उतरला आणि त्यांच्या कुशीत प्रवेशला. त्या चक्कर येऊन खाली पडल्या. त्यांच्या सासूबाईंनी त्यांना आधीच सूचना दिली होती कि ईश्वरी इच्छेने असं काही घडलं तर त्यांनी घाबूरुन जाऊ नये. हे रहस्य कुणासमोर ही प्रकट केलं गेलं नाही. सत्यसाईंचा जन्म हा मानवी संबंधातून झालेला जन्म नसून तो दैवी अवतार होता. भगवान सत्यसाईंनीच नंतर ईश्वराम्मांच्या समाधी घेण्यापूर्वी तो विहिरीजवळचा अनुभव सर्वांना सांगायला सांगितला.

जसे जसे दिवस गेले आणि ईश्वराम्मांचा नववा महिना जवळ आला तेव्हा घरातली वाद्यं आपोआप वाजायला लागायची आणि ईश्वरीय, स्वर्गीय संगीत ऐकू यायचं. तबला वाजायला लागायचा. वीणा झंकारायला लागायची, झांजा वाजायला लागायच्या आणि घरातली सगळी मंडळी त्या स्वर्गीय संगीतामुळे आणि दिव्य सुगंधामुळे जागी व्हायची.

अखेर २३ नोव्हेंबर ची पहाट उगवली. तो भगवान शंकराचा दिवस सोमवार होता. ते समृद्धिचे संवत्सर आणि प्रकाशाचा महिना होता. ईश्वराम्मांच्या सासूबाईंनी नुकतीच सत्य नारायण पूजा संपूर्ण केली होती आणि देवाचा प्रसाद सुनेला दिला होता. ईश्वराम्मानी प्रसाद भक्षण केल्यानंतर लगेचच श्री. नारायणाचा जन्म झाला. बाळ अतिशय सुंदर होते. वाळाचं नाव सत्यनारायण ठेवलं गेलं.

एकदा बाळ ‘सत्या’ पाळण्यात झोपला असताना जवळच उभ्या असलेल्या एका बाईला हे पाहून आश्चर्य वाटलं कि बाळाच्या अंगाखालचा कपडा आपोआपच कसा काय हलतो आहे?

जेव्हा बाळाला उचललं तेव्हा एका मोठा सर्प सळसळत निघून गेला आणि थोड्या अंतरावर जाऊन दिसेनासा झाला. तो तर आदिशेष शेषनाग होता ज्याला वैकुंठात भगवान विष्णुंचा सहवास मिळत नसल्याने बैचैन होऊन आपल्या स्वार्मींजवळ आला होता.

सत्यनारायण बालपणी मांसाहाराला शिवत ही नसे किंवा ज्यांच्या घरी मांसाहार केला जातो त्यांच्या घरी ही जात नसे. तिथेच कर्नाम सुबम्मा नावाच्या अतिशय सात्विक बाई रहायच्या ज्यांना 'सत्या' फारच आवडत असे. सत्यनारायण आपला बहुतेक सारा वेळ त्यांच्याच घरी घालवत असे. या अवतारातही त्यांना 'यशोदामाता' होतीच. कर्नाम सुब्बमांच्या रूपात.

सत्याच्या घरापुढे येणारा कोणीही भिकारी रिकाम्या हाताने जात नसे. प्रत्येक भिकाऱ्याला पोटभर जेवण मिळावे याकडे सत्या कटाक्षाने लक्ष ठेवत असे. कधीकधी आपल्या वाटचाचे जेवण न घेता भिकाऱ्यांना देत असे. त्यांची आई आणि बहीण अशा प्रकारच्या दान-धर्मामुळे चिडचिडत असत. नंतर त्या जेव्हा सत्याला जेवायला बोलावायच्या तेव्हा तो आपले हात त्यांच्या नाका जवळ नेऊन त्यांना वास दाखवायचा. त्याच्या हाताला स्वादिष्ट पकवानांचा घमघमाट यायचा. त्या विचारायच्या कि कुठे आणि काय खाल्लास. तेव्हा लगेच उत्तर यायचं कि एका आजोबांनी मला जेवू घातलं.

एक छोटं मूल असतानाही सत्याने आपलं खरं स्वरूप 'प्रेमस्वरूप' प्रकट करायला सुरवात केली. त्याचे मित्र दुःखी असलेले त्याला पाहवत नसे. तो नेहमी फळं, गोळ्या, खाऊ, पेन्सिली साक्षात करत असे आणि मित्रांना खुश करत असे. सगळ्या छोट्या छोट्या बाळगोपाळांना जमवून 'बाहुलीचं घर' खेळातलं घर बनवत असे आणि त्यात छोटी छोटी देवाची चित्रं लावत असे आणि आपल्या मित्रांना भजनं शिकवत असे.

प्राथमिक शिक्षण पूर्ण झाल्यानंतर सत्याला बुक्कापट्टणच्या शाळेत माध्यमिक शिक्षणासाठी घातलं गेलं. तिथे ही सत्या सगळ्या विद्यार्थ्यांचा आवडता, लोकप्रिय विद्यार्थी होता.

त्याचे एक शिक्षक श्री. मेहबूब खान यांचा सत्या अतिशय लाडका होता. एकदा वर्ग चालू असताना शिक्षकांच्या लक्षात आलं कि सत्या काहीच टिपणे लिहीत नाही. शिक्षक जे सांगत होते ते सत्या लिहून घेत नव्हता. त्यामुळे शिक्षकांचा अहंकार दुखावला गेला.

त्यांनी 'सत्या'ला शिक्षा म्हणून बाकावर उभे केले. शिक्षकांचा तास संपला. घंटा वाजली पण शिक्षकांना खुर्चीतून उठताच येईना. 'सत्या' अजूनही बाकावर उभाच होता. पुढच्या तासाचे शिक्षक श्री. मेहबूब खान आत आले.

खान आपल्या सहकाऱ्याजवळ आले. ते आता अगदी लज्जित झाले होते. मेहबूब खान यांनी त्यांना उठण्याची विनंती केली. आता त्यांच्या डोऱ्यात अगदी अश्रू आले. ते म्हणाले, "अहो, मी खुर्चीला चिकटलो आहे. मला उठताच येत नाही." खान यांनी वर्गात इकडे-तिकडे पाहिले. सगऱ्या मुलांनी दोन्ही शिक्षकांचे संभाषण ऐकले आणि सगळे खुदूखुदू हसू लागले.

खान यांना सत्याला बाकावर उभे केलेले पाहून अतिशय वाईट वाटले. सत्या बाकावर उभा राहून सगळी गंमत बघत होता. खान सरांनी सत्याला शिक्षा दिलेली ऐकून धक्काच बसला. त्यांनी ताबडतोब सत्याला बसायला सांगण्याची विनंती त्या शिक्षकांना केली. शिक्षक आधीच अपमानित आणि लज्जित झाले होते. त्यांनी सत्याला बाकावरुन उतरायला सांगतिले. सत्याला बाकावरुन उतरुन खाली बसताच खुर्चीने शिक्षकांना सोडले! अशा रीतीने 'सत्या'ने हळू-हळू आपली दैवी शक्ती प्रकट करायला सुरवात केली.

एकदा एका टांगेवाल्याचा घोडा हरवला. त्याने सर्वत्र शोधले पण घोडा मिळाला नाही. कुणीतरी त्याला सांगितले कि जवळच्याच शाळेत एक ईश्वरीय शक्ती असलेला मुलगा शिकतो आणि तो घोडा कुठे असेल हे सांगू शकतो. अगदी शिर्डी साईच्या अवताराप्रमाणे 'सत्या'ने टांगेवाल्याला खुणावून जवळ बोलावले आणि सांगितले कि त्याचा घोडा गावाबाहेरच्या आमराईत चरतो आहे. जिथे सत्या ने सांगितले होते तिथेच घोडा सापडल्यावर टांगेवाल्याला अतिशय आनंद झाला. तेव्हापासून सगळे टांगेवाले सत्याला आपल्या टांग्यात बसायची विनंती करायचे आणि त्यांचा चांगला धंदा होऊन त्यांच्यावर सत्याची कृपा व्हायची.

॥ श्री सत्य साइ सत्य नारायण कथेचा प्रथम अध्याय समाप्त झाला ॥

॥ शुभं भवतु ॥ श्री सत्यनारायणाय नमः ॥

॥ ॐ शांतिः शांतिः शांतिः ॥

अध्याय दुसरा : सत्यसाईच्या अवतारकार्याचा प्रारंभ

आठ मार्च एकोणीसशे चाळीसचा दिवस. सत्या अचानक जोरात किंचाळला आणि बेशुद्ध पडला. त्याने आपल्या उजव्या पायाचे बोट घट्ट पकडले होते. जवळच्या सगळ्यांना वाटले कि त्याला विंचू चावला असावा. पण खरंतर ‘सत्या’ आपल्या एका भक्ताला वाचवण्यासाठी आपला देह सोडून गेला होता. आजूबाजूच्या कुणालाही हे कळलं नाही कारण आजवर त्याने असं कधीच कुणासमोर केलं नव्हतं. सगळ्यांनी विंचवाचा शोध घेतला पण जवळपास विंचू नव्हताच. मग ‘सत्या’ची ही अशी अवस्था कशामुळे झाली?

काही वेळाने सत्याने डोळे उघडले. तो अगदी नेहमी सारखाच शांत होता. दुसऱ्या दिवशी पुन्हा सत्या बेशुद्ध पडला. नंतर जेव्हा त्याने डोळे उघडले तेव्हा सगळ्यांना सांगितले कि गावातली देवी रागावली आहे. म्हणून कुणीतरी जाऊन देवीपुढे नारळ फोडून आणि कापूर लावून आलं पाहिजे.

जेव्हा देवळात नारळ फोडला गेला तेव्हा इकडे सत्याने सांगितले कि नारळाचे तीन तुकडे झाले आहेत आणि ते खरंच होतं. काहींना वाटलं कि सत्याला भुताखेताने झपाटले असावे. लोकांनी काहीबाही औषधं आणि वेगवेगळे उपचार सुरुकेले. काहींना वाटलं कि सत्याला वेड लागलं आणि त्यांनी सत्याच्या आई-वडिलांना बोलावून घेतले.

सत्याचे आई-वडील आले आणि लाडक्या मुलाची ही अवस्था पाहून त्यांना धक्काच बसला. त्यांना काय करावं हे कळेना. ते त्याला एका मांत्रिकाकडे घेऊन गेले. भुते काढण्याची त्याची पद्धत अगदी क्रूर होती. त्याने सत्याच्या डोक्यावरच्या कोवळ्या त्वचेवर धारदार सुरीने एक चीर पाडली. त्यावर लिंबू पिळले आणि वर तिखट पूळ लावली. सत्याचा चेहरा भयंकर सुजला आणि डोळे तर फारच सुजून प्रवंड मोठे झाले.

ही भयानक अवस्था बधून आई आणि बहिणीला अत्यंत दुःख झालं. पण बिचाऱ्या असहाय्य झाल्या होत्या. त्यांनीच सत्याला त्या मांत्रिकाच्या ताब्यात दिलं होतं. त्यांची ही कळवळलेली अवस्था बधून सत्याने बहिणीला जवळ बोलावलं आणि सांगितलं कि जवळच एक वनस्पती आहे, तिचा रस काढ आणि डोळ्याला लाव.

आईने आणि बहिणीने मांत्रिकाला विनवले कि आता सत्याला सोड. त्या त्याला परत एकदा घेऊन येतील. मांत्रिकाने सत्याला अगदी नाइलाजाने सोडले. सत्यानेच सुचवल्याप्रमाणे त्यांनी त्याच्या डोळ्यात त्या वनस्पतीच्या रसाचे थेंब घातले आणि थोड्याच वेळार सत्याचे डोळे नेहमीसारखे झाले आणि त्या डोळ्यांत नेहमीची खोडकर चमक दिसू लागली.

दिवस जात होते. सत्या गावकच्यांना वेदांचे तत्त्वज्ञान सांगायला लागला होता. तो कुणा साईबाबा नावाच्या संतांचे नाव सांगू लागला. त्याच्या वडिलांना पेद्द राजूंना आता हे सगळं सहन होईना.

एके दिवशी ते छडी घेऊन त्याच्या शरीरातल्या भुताला मारून मारून हाकलवून लावण्यासाठी सत्याजवळ आले. त्यांनी रागाने विचारले, “कोण आहेस तू?” सत्या अत्यंत शांतपणे, प्रेमाने आणि अधिकार वाणीने उत्तरला, “मी साईबाबा आहे. तुमचं घर आणि तुम्हा सर्वांची मनं शुद्ध करायला आलो आहे आणि तुमच्या अंतर्यामीच नित्य निवास करणार आहे.”

पेद्द वेंकप्पा राजूंच्या हातची छडी गळून पडली. ते स्तब्ध झाले. म्हणाले, “तू खरोखर साईबाबा असशील तर ते सिद्ध कर.” सत्याने ओंजळभर मोगच्याची (जाईची) फुले घेतली आणि जग्नीवर उडवली. त्या फुलातून तेलुगु मध्ये ‘साईबाबा’ अशी अक्षरे साकार झाली.

त्या दिवसापासून घरातले सगळेजण आणि आजूबाजूच्या खेड्यातले सगळे गावकरी सत्याला ‘सत्य साईबाबा’ म्हणू लागले. अत्यंत भक्तिभावाने त्याची पूजा करू लागले आणि प्रत्येक गुरुवारी त्याची खास पूजा होऊ लागली.

॥ श्री सत्य साइ सत्य नारायण कथेचा दुसरा अध्याय समाप्त झाला ॥

॥ शुभं भवतु ॥ श्री सत्यनारायणाय नमः ॥

॥ ॐ शांतिः शांतिः शांतिः ॥

अध्याय तिसरा : सत्यसाईच्या अवतारकार्याचा प्रारंभ

जसा जसा सत्या मोठा होऊ लागला, तशी तशी गावातल्या लोकांना त्याच्यातल्या सुप्त शक्तीची जाणीव होऊ लागली. लोकांनी अत्यंत आदराने त्यांना 'स्वामी' म्हणायला सुरवात केली.

एक दिवस सत्या आणि त्याचे कुटुंबीय हंपीच्या विरुपाक्ष मंदिरात दर्शनाला गेले. जेव्हा सगळे मंदिराजवळ आले तेव्हा स्वामी मंदिराच्या प्रवेशद्वारातच थांबले. सगळ्यांबरोबर आत गेलेच नाहीत. जेव्हा गाभाच्यात पुजा सुरू झाली तेव्हा सगळ्यांना शिवलिंगाच्या ठिकाणी स्वामीच दिसू लागले. सर्वांच्या आश्चर्याला पारावार राहिला नाही.

त्यांनी तर त्याला मंदिराच्या प्रवेशद्वाराजवळच सोडले होते. मग हा अचानक गाभाच्यात कसा शिरला? ते धावत बाहेर गेले आणि बघतत तो काय? सत्या एकटाच आकाशाकडे दृष्टी लावून उभा होता. त्याच्या ओठांवर तेच निष्पाप गोड हसून होतं. सगळेजण आश्चर्याने थक्क झाले आणि त्यांनी स्वामींच्या चरणावर मस्तक ठेवले. त्यांच्या चरणी लोटांगण घातले.

एके दिवशी स्वामी शाळेतून घरी आले. दफ्तर टाकले आणि त्यांनी घोषणा केली, "आज 'माया' मला सोडून गेली. आता मी तुमचा राहिलो नाही. माझे भक्त माझी वाट पाहत आहेत." आत असलेली स्वामींची वहिनी लगेच बाहेर आली आणि स्वामींच्या तेजस्वी मुखावरचं ते दिव्य तेजोवलय पाहून तिचे डोळेच दिपले. ते अद्भुत तेज सहन न होऊन तिने डोळे मिटले.

स्वामींच्या आईनी, ईश्वरामांनी अत्यंत मायेने, प्रेमाने सत्याला विनवले कि अरे, आम्हाला सोडून भक्तांसाठी भक्तांकडे जाणार तर जा, पण निदान पुट्टपर्तीतच रहा आणि आमचं रक्षण कर. आमच्यावर तुझी कृपा अखंड ठेव. स्वामींनी आईची नम्र प्रेमळ विनंती मान्य केली.

खूप मोठ्या काळापर्यंत स्वामी कर्नाम सुब्बमांच्या घरी राहिले. त्यांचे घर मोठे होते आणि वाढत जाणाच्या भक्तांच्या संख्येला सामावून घेऊ शकत होते. स्वतः सुब्बमा स्वामींची अत्यंत सच्ची, समर्पित भक्त होती आणि स्वामींवर तिचे आंतरिक प्रेम होते. लवकरच सगळीकडून भक्त येऊ लागले.

कधी कधी आलेल्या भक्तांसाठी अन्न कमी पडत असे. अशावेळी सुब्बम्मा स्वामींकडे सहाय्यासाठी येत.

स्वामी हातात दोन नारळ घेऊन स्वयंपाक घरात जात असत. दोन्ही नारळ एकमेकांवर आपटून फोडतआणि नारळाचे पाणी स्वयंपाकावर शिंपडत. आपोआपच ते अन्न सर्वांसाठी पुरेसं होत असे. इतकच नव्हे तर थोडं तरी अन्न उरतच असे.

जशी-जशी भक्तांची संख्या वाढू लागली तशी जागा वाढवण्यासाठी भक्तांनीच सुब्बम्मांच्या घराजवळ भजनासाठी एक सभागृह बांधायचं ठरवलं. एकदा, स्वामी सुब्बम्मांच्या घरी असताना एक लक्ष्मय्या नावाचे पुरोहित त्यांच्या मित्राला आणि मित्राच्या पत्नीला घेऊन आले. मित्राच्या बायकोला काही मानसिक आजार होता. ती मनोरुगण होती. पुरोहितांनी मित्राला आणि त्याच्या पत्नीला चित्रावती नदीकाठीच थांबायला सांगितले. पुरोहित सुब्बम्मांच्या घरी आले आणि स्वामीच त्यांच्या समोर आले. पुरोहित लक्ष्मय्यांना हेच स्वामी हे माहीत नव्हतं. ते स्वामींना म्हणाले, “इथे कुणी मुलगा राहतो जो दुखणी आजार बरे करतो. त्या मुलाकडे मला घेऊन जाल का? माझ्या मित्राला आणि त्याच्या वेडसर बायकोला घेऊन आलो आहे.

स्वामींनी लक्ष्मय्यांना त्या दांपत्याला घेऊन यायला सांगितले. स्वामींनी त्यांना रनान करून सर्व भक्तांसमवेत तिथेच बसायला सांगितले. नंतर स्वामींनी सर्वांना प्रसाद वाटला. त्यांनी दैवी विभूती साक्षात केली आणि त्या वेड्या बाईच्या मुखी घातली. नंतर त्या दांपत्यानेच स्वामींना अर्पण करण्यासाठी आणलेली फळे कापून त्यांना थोडी खायला दिली. बघता बघता ती वेडसर बाई अगदी शांत, सामान्य बाईसारखी झाली. बाबांच्या चरणी अत्यंत श्रद्धा-भक्तीने वंदन करून ते दांपत्य आनंदाने परत गेले.

जसा-जसा कर्नाम सुब्बम्मांच्या जीवनाचा अंत जवळ येऊ लागला तसा स्वामींनी त्यांच्याकडून खूप दानधर्म करून घेतला. एकदा स्वामी बेंगलोरला गेले असताना सुब्बम्मांची तब्येत खूपच खालावली. पण त्यांचं मन मात्र अखंड स्वामींकडेच होतं. मुखी सतत स्वामींचं नाव होतं. अचानक नाम थांबलं. श्वास थांबला. स्वामींचं नाम घेत त्यांनी अखेरचा श्वास घेतला. तत्काळ स्वामी कुटूनसे तिथे प्रकटले. त्यांनी प्रेमळ आवाजात सुब्बम्मांना हाक मारली. “सुब्बम्मा, जरा तोंड उघडा.” सुब्बम्मा ज्यांचं शरीर मृत झालं होतं, त्यांनी तोंड उघडलं आणि थरथरते हात स्वामींचे चरण धरण्यासाठी घडपडू लागले.

स्वामींनी त्यांचे हात आपल्या हाती घेतले आणि स्वहस्ते त्यांच्या मुखी गंगाजल घातले आणि त्या आत्म्याला पावन केले. सुब्बम्मा, साईंच्या महान निस्सीम भक्त आपला मर्त्य देह त्यागून, स्वामींच्या चरण-कमलीं दृष्टी स्थिर करून स्वामींमध्ये विलीन झाल्या.

भक्तांच्या इच्छेनुसार स्वामी त्यांच्या प्रिय देवतेच्या स्वरूपात प्रकट होतात. कुणाला गणेश रूपात, कुणाला कार्तिकेय रूपात, कुणाला राम किंवा कृष्ण रूपात तर कुणाला खिंस्त रूपातही दर्शन देऊन सर्वांना आनंद देतात.

एकदा कृष्णम्माचारी नावाचे वकील पेनुकोंडाहून पुट्टपर्तीला आले. स्वामी हे अवतारी पुरुष नसून तो एक 'चेटक्या' असल्याचे उघडकीला आणण्याच्या हेतूनेच ते आले होते. स्वामींचे वडीलच त्यांना स्वामीकडे घेऊन गेले. स्वामी वकील साहेबांना खोलीत घेऊन गेले आणि जाताना त्यांना डोळे मिटून घेण्यास सांगितले. खोलीत शिरल्यावर स्वामींनी त्यांना डोळे उघडायला सांगितले. वकील साहेबांनी आश्चर्यचकित होऊन पाहिले कारण त्यांना समोर फुलांच्या हारांनी सजवलेली शिर्डी साईंची समाधी दिसली. बाजूला पूजेचे तबक घेतलेले भटजी ही दिसले.

स्वामींनी वकील महाशयांना जरा बाजूला वळून बघायला सांगितले. तिथे त्यांना मारुती मंदिर, पवित्र निंबवृक्ष, गुरुस्थान आणि शिर्डीतली इतर पवित्र ठिकाणं दाखवली. वकील साहेब शिर्डीसाईंचे निस्सीम भक्त होते. जेव्हा त्यांना शिर्डीसाईंच्या समाधीचे दर्शन झाले. ते स्वामींच्या पाया पडले. स्वामींचे चरण-कमल घट्ट धरून त्यांनी क्षमायाचना केली. दयामूर्ती करूणामय स्वामींनी प्रेमाने त्यांना पाठीवर थोपटले आणि माफ केले.

स्वामी सर्वसामर्थ्यशाली, सर्वशक्तीमान आहेत. जे कोणी त्यांच्या नामाचे प्रेम-भक्तीने स्मरण करतात त्यांच्यावर स्वामी कृपा करतातच.

॥ श्री सत्य साइ सत्य नारायण कथेचा तिसरा अध्याय समाप्त झाला ॥

॥ शुभं भवतु ॥ श्री सत्यनारायणाय नमः ॥

॥ ॐ शांतिः शांतिः शांतिः ॥

अध्याय चौथा : शरणागत भक्त-वत्सल सार्व

श्रीमती साकम्मांच्या मालकीचे मोठे कॉफीचे मळे होते. त्याही अतिशय सात्विक पवित्र महिला होत्या ज्या खूप दानधर्म करत असत. त्यांचे श्रेष्ठत्व ओळखून मैसूर च्या महाराजांनी त्यांना धर्म-परायण अशी पदवी दिली होती.

एकदां सकाळी साधारण नऊच्या सुमारास जेव्हा साकम्मांची सकाळची पूजा चालली होती, तेव्हा साकम्मांचा नोकर आला आणि त्याने सांगितले कि एका गाडीतून काही लोक आले आहेत आणि त्यांना तुम्हाला लगेच भेटायचे आहे. साकम्मा बाहेर आल्या आणि त्यांना एक जुनी कार दिसली ज्याच्यावर कैलास कमिटी असो बोर्ड होता. पुढे एक तरुण सोळा वर्षांचा, खूप कुरळ्या केसांचा आणि भरपूर केशसंभार असलेला मुलगा बसला होता. मागे एक वयोवृद्ध भारदस्त व्यक्ति हरिणाजिनावर बसली होती ज्यांनी कपालावर आणि शरीरावर विभूती लावली होती.

साकम्मांनी त्या वृद्ध व्यक्तिचं आदराने स्वागत केलं आणि अत्यंत धार्मिक वृत्तीने त्यांची पूजा केली. त्यांचे पाय धुतले आणि त्यांना फल-पुष्प अर्पण केले. वृद्ध व्यक्तिने त्यांना कैलास कमिटीचे सदस्य होण्यास आणि एक हजार रुपये देणगी गेण्यास सांगितले. साकम्मांनी आनंदाने पैसे दिले पण त्यांनी ती देणगी आणि देणगीची पावती ही परत दिली. वृद्ध व्यक्तीने त्यांना सांगितले की परत ते त्यांना भेटायला येतील. काही वर्षे गेली पण नंतर कैलास कमिटीची नावनिशाणी ही नव्हती.

एकदा साकम्मांना बेंगलोर ला जावे लागले. त्यांच्या मैत्रिणीच्या घरी त्या गेल्या असताना त्यांना तोच खूप केशसंभार असलेला मुलगा दिसला आणि त्यांना अत्यंत आश्चर्य वाटले. त्यांनी त्या मुलाकडे पाहिले आणि पाहता पाहता त्या मुलाने त्या वृद्ध व्यक्तीचे रूप धारण केले आणि परत त्या मुलाच्या रूपात आले. साकम्मा अतिशय विस्मित झाल्या. त्या मुलाजवळ गेल्या आणि त्याला विचारले कैलास कमिटी तर्फे माझ्या घरी आलेला तो तूच मुलगा आहेस ना?

मुलाने उत्तर दिले कि काही वर्षांपूर्वी तुम्ही एक हजार रुपये देऊ केले होते पण प्रत्यक्षात दिले नव्हते. ते घेण्यासाठी आज मी आलो आहे. साकम्मांचे डोळे अश्रूंनी भरून आले. त्या स्वामींना पूर्ण शरण गेल्या. नतमस्तक झाल्या आणि स्वामींनी त्यांच्यावर कृपा केली.

एकदां दुपारी स्वामी आपल्या काही भक्तांशी बोलत असताना अचानक ओरडले, “गोळी मारू नको... गोळी मारू नको!” आणि ते बेशुद्ध झाले. तासाभराने पुन्हा जागृत होऊन उठले आणि भक्तांना एक तार करायला सांगितली. तारेमध्ये संदेश लिहायला सांगितला कि तुझे रिवॉल्वर माझ्याकडे आहे. काळजी करू नको.

कोणीतरी स्वामींना सांगितले कि रिवॉल्वर शब्द वापरू नका कारण पोस्ट खाते आणि त्यांचे अधिकारी त्यावर हरकत घेतील. म्हणून ‘साधन’ हा शब्द लिहून ती तार पाठवली गेली. सगळेच आशर्च्य करत होते आणि स्वामींना हे अचानक काय झाले असं विचारत होते. स्वामींनी लवकरच तुम्हाला कळेल एवढंच सांगितलं.

चार दिवसांनी भोपाळहून एक पत्र आलं, जे एका सैन्यातल्या अधिकाऱ्याने लिहिलं होतं. परिस्थितीला कंठाळून तो निराश झाला होता आणि त्याने स्वतःला गोळी मारून आत्महत्या करण्याचं ठरवलं होतं. रिवॉल्वरची परीक्षा करण्यासाठी त्याने हवेत एक गोळी उडवली. त्याच क्षणी भारतात कुठेतरी दूर असलेले स्वमी अचानक ‘गोळी मारू नको’ असं ओरडले. अगदी तेहाच या अधिकाऱ्याचं दार ठोठावलं गेलं. त्याने पटकन रिवॉल्वर लपवलं आणि दार उघडलं. त्याचा एक जुना वर्गमित्र त्याच्या पत्नीसह आला होता. सेना अधिकाऱ्याने त्यांना आत बोलावलं. काही वेळाने शेजारीच राहणाऱ्या दुसऱ्या मित्राला भेटायला ते निघून गेले. सेनाधिकाऱ्याने आतून दार लावून घेतलं आणि रिवॉल्वर घ्यायला गेला पण ते त्याला मिळालंच नाही. तेवढ्यात पुन्हा दार वाजलं. त्याने दार उघडलं आणि पोस्टमनने त्यांना तार दिली ज्यात लिहिलं होतं, ‘तुझ्यां साधन माझ्याकडे आहे. काळजी करू नको. प्रेषक (पाठवणारे) “बाबा”.

आपले स्वामी कधीही आपल्या भक्ताची उपेक्षा करत नाहीत कि त्याचा अवमान होऊ देत नाहीत. आपण फक्त त्यांना हाक मारावी आणि ते तत्क्षणी त्वरित आपल्या मदतीला धावून येतात. सत्य, धर्म, शांति आणि प्रेम या त्यांच्या चार भुजा आहेत. त्यांचा महिमा शब्दातीत आहे. या वर सांगितलेल्या घटनेतील सेना अधिकाऱ्याची पत्नी ही बाबांची निरसीम भक्त होती.

॥ श्री सत्य साइ सत्य नारायण कथेचा चौथा अध्याय समाप्त झाला ॥
 ॥ शुभं भवतु ॥ श्री सत्यनारायणाय नमः ॥
 ॥ ॐ शांतिः शांतिः शांतिः ॥

अध्याय पाचवा : श्री नित्य कृपालू स्वामी

एकदा स्वामी बँगलोरच्या एका भक्ता घरी गेले होते. तिथे खूप भक्त दर्शनासाठी जमले होते. काहींनी स्वार्मींना अर्पण करण्यासाठी फुलं आणि फळं आणली होती. सर्व सार्मींच्या चमत्काराबद्दल आणि त्यांच्या दयाळू स्वभावाबद्दल बोलत होते. स्वार्मींचे चमत्कार आणि करुणा या बद्दल बोलत होते.

एका गरीब चांभाराने हे संभाषण ऐकलं. अचानक त्याच्या मनात एक सुंदर विचार आला. त्याला या अवताराचं दर्शन घेण्याची इच्छा झाली. त्याने प्रेमाने बागेतलं एक गुलाबाचं फूल घेतलं आणि गर्दीतून वाट काढत स्वामी जिकडे बसले होते तिथे निघाला. त्याने आत डोकावून पाहिले आणि तेहाच स्वार्मींनीही त्याच्याकडे पाहिले. दोघांची दृष्टीभेट झाली आणि त्याच क्षणी चांभाराच्या हृदयातून उत्कट साईप्रेम ओसंडून वाहू लागले.

साईंनी प्रेमभराने त्याला जवळ बोलावले. चांभार जवळ गेला आणि गुलाबाचं फूल साईंना अर्पण केलं. स्वार्मींनी कृपाळूपणे गुलाबाचा स्वीकार केला आणि त्याच्या मातृभाषेत तामिळमधे त्याला विचारले, “तुला काय हवं आहे?” चांभाराला हा प्रश्न अनपेक्षित होता त्यामुळे उत्तर तयार नव्हत. तो म्हणाला, “स्वामी, तुम्ही माझ्या झोपडीय यावं.” स्वामी म्हणाले, नक्की येईन.

चांभाराच्या डोळ्यातून आनंदाश्रू येऊ लागले. अत्यंत श्रद्धा भक्तीने त्याने स्वार्मींच्या चरणी मस्तक ठेवले. तो इतका आनंदित आणि उत्तेजित झाला कि स्वामी येऊन त्याची झोपडी कधी पवित्र करणार हे विचारायलाच विसरला. स्वामी गेल्यानंतर हे सगळे प्रश्न त्याच्या मनात आले. दिवस जात राहिले पण त्याच्या झोपडीत येण्याची काही चिन्हं दिसेनात.

एकदा चांभार तुटक्या चपला शिवत बसला होता आणि अचानक एक कार त्याच्या समोर रस्त्यावर येऊन थांबली. चांभाराला वाटले ही पोलिसांची कार असावी आणि तो गडबडीने आपलं सगळं साहित्य गुंडाळून पळून जायच्या तयारीत होता. त्याला वाटलं पोलिस आपला पाठलाग करणार. इतक्यात स्वामी गाडीतून उत्तरले आणि त्याला म्हणाले, “घाबरू नको!” स्वार्मींनी त्याला आपल्या गाडीत बसवले. चांभार आश्चर्याने अवाक् झाला होता. गाडी चांभार आणि स्मार्नींना घेऊन भरधाव निघाली. स्वामी ड्रायव्हरला चांभाराच्या घरी कसं जायचं याचं मार्गदर्शन करत होते.

घर आल्यावर चांभार गाडीतून उतरला आणि झोपडीत गेला. त्याने बायकोला चटई अंथरायला सांगितली आणि स्वामींच्या स्वागतासाठी आला. स्वानी येऊन चटईवर ब सले. चांभाराच्या लक्षात आले कि स्वामींना अर्पण करण्यासारखे घरात काहीच नाही. बिचारा गोंधळून हात चोळत उभा राहिला.

त्याची अवस्था पाहून स्वामी म्हणाले, “अरे काही चिंता करू नको. मी काही घ्यायला नव्हे तर द्यायला आलो आहे. तुझ्याकडून प्रेमावाचून काहीही घेऊन जाणार नाही. हस्तसंचालन करून स्वामींनी मिठाई आणि फळं साक्षात केली आणि जमलेल्या सर्वांना दिली. नंतर त्यांनी विभूती साक्षात केली आणि चांभाराच्या कपाळावर लावली.

जाण्यापूर्वी स्वामी म्हणाले, “आता मी तुमचा निरोप घेतो. तू कसलीही काळजी करू नको. मी नेहमीच तुझ्याबरोबर आहे.” चांभार काही बोलण्यापूर्वी स्वामी कारमधे बसले आणि निघून गेले. त्या चांभाराच्या झोपडीचं मंदिर करून गेले.

एकदा स्वामी त्रिचनापल्लीला गेले असताना स्वामींवर खोटेपणाचे आळ, बुवाबाजीचे आरोप होऊ लागले. त्या संध्याकाळी जेव्हा स्वामी भक्तवृंदाला उद्देशून भाषण करत होते, तेव्हा त्यांनी एका मूक-बधिर भिकारी पोराला स्टेजवर बोलावले. तो मुका हे सगळ्यांना माहीत होते. स्वामींनी त्याला मंचावर बोलावून त्याचे नाव विचारले. इतक्या मोठ्या गर्दीपुढे त्या जन्मजात मुक्या पोराने मोठ्याने आपले नाव उच्चारले, “वेंकटनारायण”. स्वामींबद्दल खोटच्या अफवा पसरवणाऱ्यांनी शरमेने मान खाली घातली. स्वामींचा महिमा खरंच अपार आहे.

एकदा तिरुवन्नमलाईला असताना स्वामींनी दिव्य औषधी साक्षात करून स्वामी अमृतानंदांचे जुनाट दुखणे बरे केले. एकदा डॉ.भगवंतम् यांच्या मुलाचे स्वामींनी स्वतः ऑपरेशन केले. ऑपरेशनची साधनं ही त्यांनीच निर्माण केली जी आजही भगवंतम् यांच्याकडे आहेत.

डॉ. शंकर हे स्वामींचे आणखी एक निस्सीम भक्त. कितीदा तरी स्वामींनी त्यांच्या देहात ‘परकायाप्रवेश’ करून कितीतरी कठिण आणि गुंतागुंतीच्या शस्त्रक्रिया लीलया पूर्ण केल्या.

स्वामी करुणानंदांचा आंघ्र प्रदेश मध्ये एक आश्रम होता. आश्रमातल्या हॉस्पिटलमध्ये त्यांनी स्वामींचे काही फोटो लावले होते. एकदा एक गर्भवती महिला आश्रमात सहाय्य मागत आली. स्वामीजींनी तिला आश्रम-हॉस्पिटलमध्ये भर्ती केले. एकदा रात्री त्या गरोदर बाईला एकटीच सोडून हॉस्पिटलमधल्या सुईणी आणि नर्सेस रात्रीच्या सिनेमाला गेल्या. त्याच रात्री तिला प्रसूती वेदना सुरु झाल्या. तिला वेदनेने तडफडताना आणि असहाय्य बधून स्वामी भिंतीवर टांगलेल्या फोटोतून अवतरले. त्यांनी त्या स्त्रीचे अगदी सुखरूप बाळंतपण केले. साईमातेने बाळाला आंघोळ घालून स्वच्छ केले आणि अलगदपणे बाळाला आईजवळ निजवले.

जेव्हा सुईणी सिनेमाहून परत आल्या आणि त्यांचं काम कुणीतरी करून गेल्याचं पाहून अगदी आश्चर्यचकित झाल्या. त्या बाईल्या विचारल्यावर तिने फोटोकडे बोट दाखवले आणि म्हणाली कि फोटोतली साधुमाता आली आणि तिने तिला मदत केली. तिला माहीत नव्हते कि ती साधुमाता म्हणजे प्रत्यक्ष 'नारायण' भगवान होते.

श्री सत्य-नारायणाने पुन्हा आमच्या रक्षणासाठी अवतार घेतला आहे. जे त्याच्यावर पूर्ण विश्वास ठेवतील त्यांचे तो रक्षण करतोच. अनंत जन्मांचे पुण्य फळाला आले म्हणून आम्हाला साईचे दर्शन, चरणस्पर्श आणि त्याच्याशी संभाषण करायचे सौभाग्य मिळाले.

स्वामींचा स्वभाव, त्यांची प्रकृती म्हणजे 'प्रेम'. जे प्रेम, भक्ती आणि धर्माच्या मार्गाने चालतील त्यांचे ते रक्षण करतातच. त्यांना कुणी ईश्वर, कुणी महाविष्णू, कुणी परमपिता तर कुणी 'अल्लाह' म्हणतात.

त्याप्रमाणेच सत्यसाई वेगवेगळ्या देवतांची रुपं धारण करतात. सर्व रुपें आणि सर्व नामे त्यांचीच आहेत. ते भक्तांवर कृपा करतात, त्यांच्या मनोकामना पूर्ण करतात. ते म्हणतात की मानवी नीतिमूल्ये म्हणजेच जीवन आहे. सत्य, धर्म, शांति, प्रेम आणि अहिंसा या नीतिमूल्यां वाचून शिक्षण हे व्यर्थ आहे. या मूल्यांशिवाय दिलेल्या दानाला ही काही मोल नाही. सत्य, धर्म, शांति, प्रेम आणि अहिंसा या मूल्यांवाचून केलेले कोणतेही धार्मिक कार्य व्यर्थ आहे.

सत्य, धर्म, शांति आणि प्रेम ही चार शाश्वत मूल्ये म्हणजे सनातन धर्माचे चार आधारस्तंभ आहेत. सनातन भगवान आपल्याला नित्य स्मरण करून देतात कि सतत परमेश्वराचा विचार करा आणि तो कधीच सोडू नका. परमेश्वराचे नामच आपल्याला दुःखातून मुक्ती देईल.

जो कोणी ही साई सत्यनारायण पूजा खन्या भक्तीने आणि प्रेमाने करेल त्यांच्यावर भगवान श्री सत्यसाई पूर्ण कृपा करतील आणि त्यांना सुख-शांतीचे जीवन देतील. सर्व विंता आणि दुःखातून मुक्त करतील.

॥ श्री सत्य साइ सत्य नारायण कथेचा पाचवा अध्याय समाप्त झाला ॥
 ॥ शुभं भवतु ॥ श्री सत्यनारायणाय नमः ॥
 ॥ ॐ शांतिः शांतिः शांतिः ॥

भगवान श्री सत्यसाईनी या श्री सत्य साइ सत्य नारायण कथेला प्रशांति निलयम येथे गुरुवार, ७ फेब्रुवारी, २००२ या दिवशी, डॉ. एच. एस. भट यांच्या द्वारे ही कथा प्रस्तुत केली असताना कथेला कृपा-आशीर्वाद दिले आणि पुन्हा गुरुवार, २२ ऑक्टोबर, २००९ या दिवशी, श्री. एम. एन. मोहन कुमार यांच्या द्वारा कथा अर्पण केली असताना पुन्हा एकदा कृपा-आशीर्वाद दिले.

॥ साई गायत्री मंत्र ॥

ॐ साईश्वराय विद्महे
सत्य देवाय धीमहि
तन्नः सर्वः प्रचोदयात् ॥

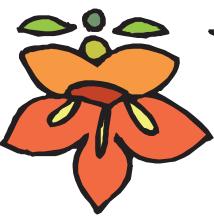
माझे शरीर, मन आणि आत्मा मी तुला अर्पण करतो.

(हा मंत्र रोज म्हणावा)

॥ सर्व-धर्म प्रार्थना ॥

ॐ तत्सत् श्री नारायण तू, पुरुषोत्तम गुरु तू
सिद्ध बुद्ध तू, स्कन्द विनायक
सविता पावक तू, सविता पावक तू
ब्रह्म मज्ज तू, येहोवा शक्ति तू, ईशू पिता प्रभू तू
रुद्र विष्णु तू, राम कृष्ण तू
रहीम ताओ तू, रहीम ताओ तू
वासुदेव गो-विश्वरूप तू, चिदानंद हरी तू
अद्वितीय तू, अकाल निर्भय, आत्मलिंग शिव तू
आत्मलिंग शिव तू, आत्मलिंग शिव तू

ॐ (ओँकार) आणि सत् तूच आहेस. तूच नारायण आणि
पुरुषोत्तम गुरु आहेस, तूच सिद्ध आणि आत्मज्ञानी बुद्ध आहेस,
सुब्रह्मण्य आणि गणेश तूच आहेस, सूर्य आणि अग्नीही तूच आहेस,
सृष्टीनिर्माता ब्रह्मा तूच आहेस, मज्ज, येहोवा आणि सृष्टी निर्माण करणारी
शक्ती तूच आहेस, येशुचा पिता हे प्रभू तूच आहेस, संहारक रुद्र, पालनकर्ता
विष्णु, राम आणि कृष्ण ही तूच आहेस, पूर्ण दयाळू रहीम आणि ताओ ही
तूच आहेस, तूच वासुदेव आहेस, सर्व इंद्रियांनी जाणलेला विश्वरूप
सर्वशक्तिमान, सर्वव्यापी परमेश्वर तूच आहेस, नित्य आनंदरूप चिदानंद हरि
तूच आहेस, तुझ्यासारखा दुसरा कोणी नाही, तू कालातीत, निर्भय आहेस,
आत्मलिंगरूप शिव ही तूच आहेस.

आरती

ॐ जय जगदीश हरे स्वामी सत्य साई हरे
भक्तजना संरक्षक (२) पर्ति महेश्वरा

ॐ जय जगदीश हरे

ॐ-कार स्वरूप, सर्व जगाच्या ईश्वराचा, हरीचा विजय असो.
स्वामी सत्यसाई श्रीहरींचा विजय असो.

भक्तजनांचे रक्षण करणाऱ्या पर्तिनिवासी शंकराचा, महेश्वराचा विजय असो.
त्या जगदीश श्रीहरी नारायणाचा विजय असो.

शशि वदना श्री करा सर्व प्राणपते, स्वामी सर्व प्राणपते
आश्रित कल्प लतिका (२) आपद बान्धवा
ॐ जय जगदीश हरे

पूर्णचंद्रासारखे सुंदर मुख असलेल्या, सर्वांचे कल्याण करणाऱ्या
सर्वांच्या प्राणाचा अधिपती असलेल्या स्वामींचा जयजयकार असो.
स्वामींच्या आश्रयाला आलेल्या, सर्वांसाठी ते इच्छित पूर्ण करणारा कल्पतरुच आहेत.
संकटकाली धावून येऊन सहाय्य करणाऱ्या बांधवाचा,
त्या जगदीश नारायणाचा विजय असो.

माता पिता गुरु देवम मरि अन्त्यु नीव, स्वामी मरि अन्त्यु नीवे
नाद ब्रह्म जगन्नाथा (२) नागेन्द्रा शयना
ॐ जय जगदीश हरे

तूच स्वामी, तुम्हीच माता, पिता, गुरु आणि दैवत आहात.

स्वामी आमचे सर्वकाही तुम्हीच आहात.

नादब्रह्म, सर्व जगाचे नाथ तुम्हीच आहात. शेष नागावर शयन करणाऱ्या
भगवान विष्णुचा, जगदीश हरीचा विजय असो.

**ॐ-कार रूपा ओजस्वी ॐ साई महादेवा, सत्य साई महादेवा
मंगल आरती अन्दुको (२) मन्दर गिरीधारी
ॐ जय जगदीश हरे**

हे प्रणव ॐकार स्वरूपा, अत्यंत तेजस्वी, ओजपूर्ण साई महादेव शंकरा,
मंगल आरतीचा स्वीकार करा. हे मंदारपर्वत वासी,
हे गिरीधारी जगदीशा, नारायणा, तुमचा जयजयकार असो.

(शेवटच्या ओळी तीनदा म्हणाव्या. प्रत्येकवेळी पहिल्यापेक्षा जास्त गतीने, जलद म्हणावे)

**नारायण नारायण ॐ सत्य नारायण नारायण नारायण ॐ
नारायण नारायण ॐ
सत्य नारायण नारायण ॐ (२)
ॐ जय सद्गुरु देवा**

हे नारायणा, हे सत्यनारायणा, सद्गुरु देवा, स्वामी
सत्यसाई तुमचा जयजयकार असो.

ॐ शांतिः शांतिः शांतिः

समर्स्त लोका

समर्स्त लोकाः सुखिनो भवन्तु (३)

ॐ शांतिः शांतिः शांतिः

सर्व लोक सुखी व्हावेत.

जय बोलो भगवान श्री सत्य साई बाबा जी की जय!

विभूती प्रार्थना

परमं पवित्रं बाबा विभूतिम्
परमं विचित्रं लीला विभूतिम्
परमार्थ इष्टार्थ मोक्ष प्रदानम्
बाबा विभूतिम् इदम् आश्रयामि
ॐ शांतिः शांतिः शांतिः

साईची परम पवित्र, अत्यंत अद्भुत विचित्र लीला करणारी विभूती,
परमार्थ आणि इच्छित मनोरथ पुरवणारी विभूती,
मोक्ष देणारी ही पवित्र विभूती,
जिचा मी आश्रय घेतो.

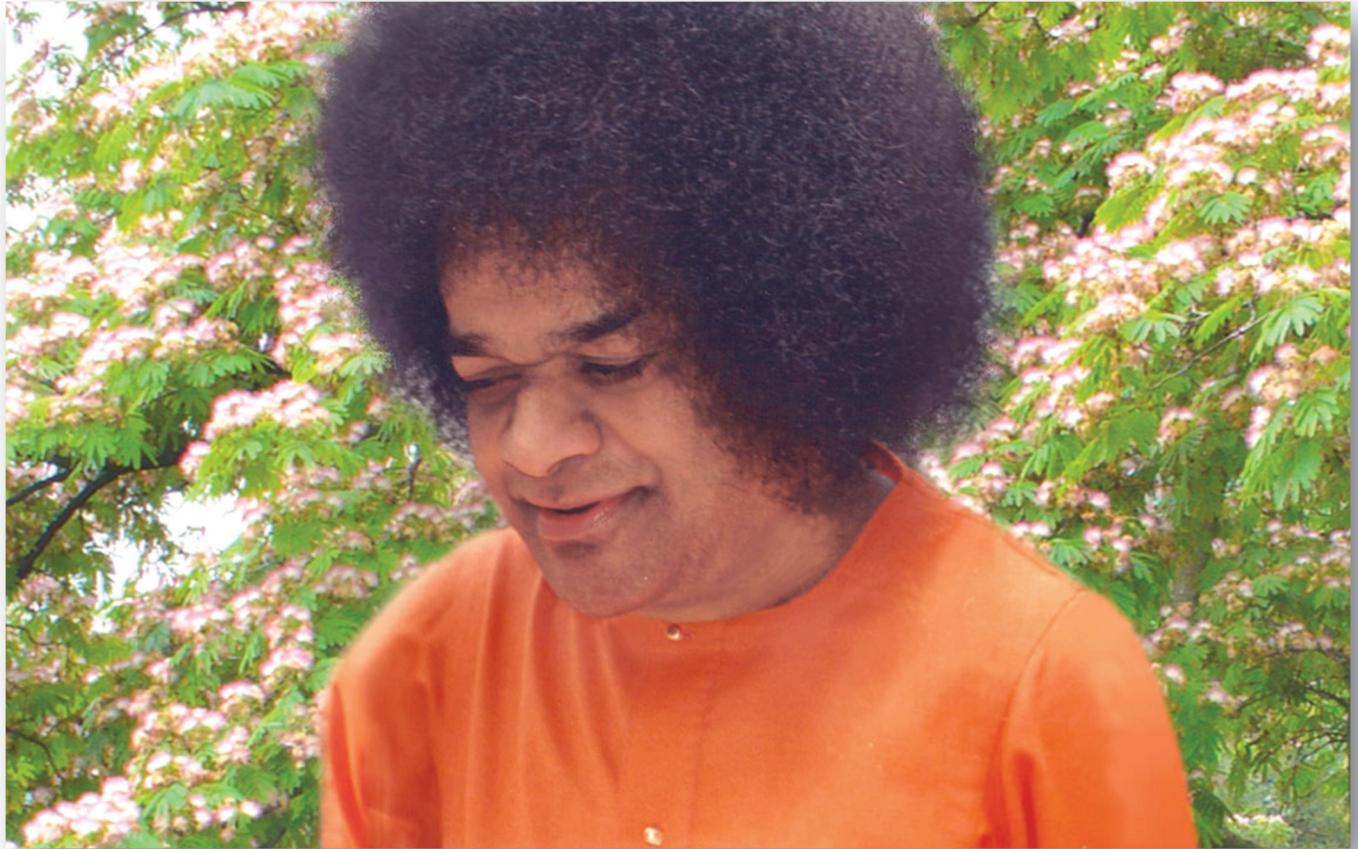
परमेश्वराकडे मी काय मागावे?

हे साईनाथ भगवान, मला तुमच्याकडे काही मागायचे नाही,
ज्याची आशा करावी आणि जे मागावे ते सर्व तुमच्या कृपेने मला मिळाले आहे.
मला विचार करण्यासाठी मन दिलेत, ही तुमची महिमा.
मला पाहण्यासाठी डोळे आणि ऐकण्यासाठी कान दिलेत, ही तुमची कृपा.
माझ्या समोर विशाल आणि विविधतेने भरलेले जग आहे.
मला स्वतःला व्यक्त करण्यासाठी पुरेसे आहे, ही तुझी कृपा.
मी काही कृती करू शकतो, काही निर्माण करू शकतो,
काही वाईट असेल तर मोडू शकतो, या सर्व शक्यता, ही तुझीच कृपा.
मी तुझी प्रार्थना करू शकतो हीसुद्धा तुझीच कृपा.
तुझी स्तुती करू शकतो ही सुद्धा तुझीच कृपा.
मी तुझ्याकडे काही मागत नाही कारण तू मला सर्व काही दिले आहेस.
माझ्यात अंतर्बाह्य तुझं वास्तव्य आहे.
मला काहीही चुकवायचं नाही, तुझ्यातलं सर्व प्राप्त करायचं आहे.
तुझी माझ्यावर नित्य कृपा राहो, काही मिळवण्यासाठी नाही,
पण तुझा महिमा, तुझी महानता पाहण्यासाठी, माझ्यावर कृपा राहो.
माझ्या सर्व सामर्थ्याने आणि शक्तीने मला तुझा महिमा पाहता येवो.

साई राम

Copyright (English) 2002. Prasanthi Jyoti.
Translated into MARATHI by Smt. Sushma K. Godbole
Website: <http://www.sathyasaikatha.com>
Email: prasanthijyoti@gmail.com

तुम्ही माझ्याकडे एक पाऊल टाका
मी शंभर पावले चालून तुमच्याकडे येईन.